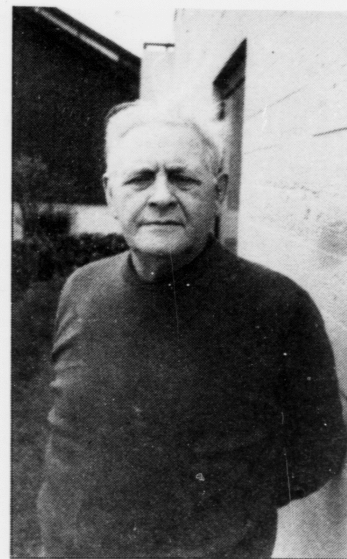

Í dag prenta vit
seinasta partin av
frásøgnini hjá Sámal
Johansen um eina
Noregsferð

Ein Noregsferð

Bryggen, ella sum staðið ofta verður kallað »Tyskebyrggen«, mundi ta tíð, tað var, óivað vera mest áhugaverdi býarpartur í Norður-europu. Á Bryggjuni sást tað besta og sjáldsamasta av norskari byggi-list. Bryggjan var miðstöða fyri handli og sigling, og hon var miðstöða í stríðnum fyri Noregs figgjarg-liga sjálvbjargni.

Aftan á nógvar eldibrandar, sum hava herjað Bryggjuna, er fleiri ferðir bygt oman á gamlar toftir, men so mikið hevur verið eftir av gomlum, at tað úr teimum gomlu leivdunum hevur borið til at lesa Bergens søgu frá fyrstu tíðum, tá býurin frá at vera høvuðsstaður hjá Hákon Hákonarsoni og Magnusi Lagabata gjørdist ein av høvuðssjó-farabýum í Vestureuropu.

Til Bergen komu skip úr mongum londum og lögdu at »Bryggjuni«. Av lutum, sum eru grivnir úr jörðini á økinum við Bryggjuna, vita vit, at Bergen hevur haft samband við nógva lond t. d. Skotland, Ongland, Holland, Belgju, Suður-Vesturfrakland, Miðarhavslondini og londini við Kaukasus.

»Tyskebyrggen« í Bergen, har ið Hansar hildu til, er ikki bygd av týskarum. Týskarar komu til ein vælskipaðan felagsskap, sum var har, langt áðrenn teir fingi fótin fastan. Týskir handilsmenn komu til býin og fingi handilsloyvi har ávísar

tíð á árinum — frá krossmessu um várið til krossmessu um heystið, t. e. frá 3. mai til 14. september. Seinni sluppu summir at verða í Bergen um veturin, hesir vórðu nevndir »vintersittere«. Tað sigst frá, at norðmenn og týskarar ofta klandraðust, men tað mundi kortini ikki vera so galið. Mesta klandrið komst av, at týskarar fingi frammi-hjáraðttindi frá kongi. Kongar vóru tíðum í penganeyð, og teir læntu pengar frá týskarum, afturfyri fingi hesir frammi-hjáraðttindi á Bryggjuni.

Á Bryggjuni er forngrípagoymsla, har eru mangir gamlir sera forvitnisligr lutir, sum funnir eru á Bryggjuni, at siggja. Vit endaðu gongd okkara í Bergen á hesi forngrípagoymslu, og tá tað regnaði við sama lag, gjørdist einki við at vera úti, so vit sluppu okkum heim aftur á Hatlebergs hotel — tá var klokkan 18. Saman við nógvum øðrum hugdu vit at sjónvarpi, væntaðu at siggja onkran mánamann, men vit sóu ongan. Síðani fingi vit okkum ein bita at eta og sótu eina løtu í hollini og hugdu at fólkarúgvuni, ið har var.

Og har var so stúgvandi fult av fólki, og sjálvst vit titið og einki skiltu av tí, tey sögdu, so dugdu vit á at skyna, at har var fólk úr nógvum londum, bæði eysturlondum og vesturlondum, suðurlondum og

norðurlondum, men føroying hoyrdu vit ongan, tó kundi tað væl vera, at onkur, sum vit ikki gáaðu eftir, sløddist uppi í rúgvuni — vit kendu einki menniskja, men tað gjørdi einki.

Vit fóru tíðliga til songar, klokkan eitt korter til tiggju morgunin eftir skuldu vit fara við tokinum til Oslo.

Ferðin úr Bergen til Oslo

Týsdagin, 22. juli, fóru vit tíðliga upp, gjørdi okkum lidnan og ótu morgunmat. Har var nógva fólk, sum skuldu fara av stað henda morgun, komið at fáa sær. Tá ið vit vóru liðug á hotellinum, fingi vit ein bil til at flyta okkum á jarnbreytarstöðna. Vit vóru tíðliga á veg, veðrið var tað sama, regnið var líka nógva sum dagin fyri, slavtokan hekk tjúkk í gøtunum, so tað var ikki við stórum sakni, vit sögdu farvæl til Bergen, men vit høvdu fegin viljað sæa meir av hesum býi í betri líkindum, tó harvið gjørdist einki.

Klokkan eitt korter til tiggju fór tokið úr Bergen, og okkara ferð niðan á háfjöllini, tvørtur um Noregi til Oslo byrjaði. Frásøgnin um hesa ferð er mest ítriv, um landslagið verður ikki sagt annað enn tað, sum sást út gjøgnum vindeyguni í tokin-

um, nókur staðanøvn verða nevnd, men har, sum steðgað var, var steðgurin stuttur, og vit fóru onga-tíð av tokinum, fyrr enn vit komu til Oslo.

Vit fóru, sum sagt, úr Bergen klokkan eitt korter til tiggju, vinstrumegin okkum var Sør-fjorden. Regnið var tað sama, men sýnið var so frægt, at vit sóu tvørtur um. Hinumegin fjørðin var brattlendi, og nógvar áir vóru at siggja sum klænar hvítar strikur oman gjøgnum brekkurnar.

Vit komu til Vaksdal, har steðgaðu vit ikki, heldur ikki við Dale varð steðgað, regnið oysti niður, tokið tókti at fara gjøgnum trongar smogur, smáar áir klamsaðu móti rútinum, og nógva smá berghol vóru har um leið.

Við Bulken var eingin steðgur, og til Voss komu vit klokkan trý korter til ellivi, har steðgaðu vit 8 minuttir. Vit fóru ikki av tokinum, men fingi okkum kaffi frá tokternuni. Eg hugdi út gjøgnum vindeygad og kom at hugsa um vísuna: »Pá Vossevangen, der vil jeg bo ...«, henda morgun var ikki lystiligt at búgva »pá Vossevangen«. Regnið var tað sama, tá vit fóru fram við Mjøfelli, sum er 627 m oman fyri havið, og fram við Uppsete Fjellstue, men tá vit komu til Myrdal kl. hálgum tólv var lættari veður. Har um leið er eingin trævøxtur.